

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 349

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 aprilie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 133 din 3 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) și (3), art. 22, art. 29 și a celor cuprinse în secțiunea a 3-a și secțiunea a 4-a ale cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție	1-4		
Decizia nr. 170 din 22 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală	4-5		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		165. — Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru aprobarea Reglementării tehnice „Cod de proiectare. Bazele proiectării și acțiuni asupra construcțiilor. Acțiunea vântului“, indicativ NP-082-04	6
		509/C. — Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea Regulamentului privind modalitățile de exercitare a atribuțiilor ce revin Ministerului Justiției, în calitatea sa de autoritate centrală, desemnată prin Legea nr. 100/1992 pentru aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii	6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 133

din 3 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) și (3), art. 22, art. 29 și a celor cuprinse în secțiunea a 3-a și secțiunea a 4-a ale cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție

Constantin Doldur — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Nicoleta Grigorescu — procuror
Marieta Safta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) și (3), art. 22, art. 29 și a celor cuprinse în secțiunea a 3-a și secțiunea a 4-a ale cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, excepție ridicată de Ion Marin în dosarele nr. 2.900/2003 și nr. 2.193/2004 ale Tribunalului Gorj —

Secția penală, precum și de Sorin Popescu și Ion Nicolae în Dosarul nr. 2.900/2003 al Tribunalului Gorj — Secția penală, cât privește dispozițiile art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000, cuprinse în cap. III secțiunea a 3-a a acestei legi.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 24 februarie 2005, când s-a dispus și conexarea Dosarului nr. 566 D/2004 la Dosarul nr. 565 D/2004, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 martie 2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 30 septembrie 2004 **Tribunalul Gorj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) și (3), art. 22, art. 29 și a celor cuprinse în secțiunea a 3-a și secțiunea a 4-a ale cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție**, excepție ridicată de Ion Marin în dosarele nr. 2.900/2003 și nr. 2.193/2004 ale Tribunalului Gorj — Secția penală, precum și de Sorin Popescu și Ion Nicolae în Dosarul nr. 2.900/2003 al Tribunalului Gorj — Secția penală, cât privește dispozițiile art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000, cuprinse în cap. III secțiunea a 3-a a acestei legi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) și (3), art. 22, art. 29 și a celor cuprinse în secțiunea a 3-a și secțiunea a 4-a ale cap. III din Legea nr. 78/2000, precum și a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 se susține, în esență, că Parchetul Național Anticorupție nu era competent să efectueze urmărirea penală în cauză și că instanța investită cu judecarea cauzei nu a fost legal compusă în raport cu necesitatea ca măcar una dintre infracțiunile pentru care inculpații au fost trimiși în judecată să fi fost o infracțiune de corupție propriu-zisă, definită ca atare de art. 5 alin. (1) și secțiunea a 2-a a cap. III din Legea nr. 78/2000. Se apreciază că acest fapt este de natură să conducă la „discriminarea cetățenilor chemați în justiție care beneficiază de drepturi și libertăți consacrate prin Constituție și Codul de procedură penală, sunt egali în fața legii și autorităților publice, au dreptul la un proces echitabil și pentru care justiția se înfăptuiește în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți“.

Critica referitoare la art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000 constă în susținerea că punerea sub acuzare și trimiterea în judecată a inculpaților nu s-au efectuat ca urmare a încălcării de către aceștia a vreunei dispoziții a legii, ci ca urmare a încălcării unor „circulare, scrisori, care se spune că au caracter de norme interne cu aplicabilitate limitată în funcție de politica băncii“ și pe care, având caracter confidențial, inculpații nu aveau de unde să le cunoască. Se apreciază că în acest mod se încalcă principiul constituțional consacrat de art. 23 alin. (12), potrivit căruia nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, precum și prevederile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Gorj — Secția penală, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate invocate în cauză, apreciază că aceasta este neîntemeiată. Se arată, în

esență, că „argumentele părților care au invocat această excepție sunt fără suport, acestea vizând eventual împrejurări de calificare juridică și de interpretarea legii, respectiv stabilirea competenței și compunerii legale a completului de judecată, dispozițiile legale menționate necontravenind prevederilor constituționale“. Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000, se mai arată că „trimiterea la art. 1 Protocolul 4 din C.E.D.O. [...] este neavenită, prevederea Convenției referindu-se la o imposibilitate de executare a unei obligații contractuale licit asumate“.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că susținerile invocate în motivarea excepției vizează probleme referitoare la stabilirea competenței materiale a organelor judiciare, respectiv de compunere a instanței, care nu constituie „chestiuni de constituționalitate a unor dispoziții legale“, astfel încât, față de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Se mai arată că art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000, criticat, de asemenea, ca fiind neconstituțional, nu contravine art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât normele criticate nu sancționează simpla imposibilitate fortuită sau culpabilă de executare a unei obligații civile, ci intenția frauduloasă, manifestată prin scopul special pe care îl urmărește făptuitorul, constând în obținerea pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase.

În concluzie, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestei opinii arată că dispozițiile art. 5 alin. (2) și (3), art. 22, art. 29 și prevederile cuprinse în secțiunea a 3-a și secțiunea a 4-a ale cap. III *Infrațiuni* din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție nu îngăduiesc sub nici un aspect dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, întrucât aprecierea și administrarea probelor de către procuror în cursul urmăririi penale au ca finalitate aflarea adevărului, lămurirea cauzei penale sub toate aspectele și justa soluționare a acesteia de către instanța de judecată, aspecte care contribuie la îndeplinirea exigențelor care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil. De asemenea, aceleași texte, precum și dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 nu conțin, în opinia Avocatului Poporului, norme contrare principiului universalității, egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și nici principiului unicității, imparțialității și egalității justiției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (2) și (3), art. 22, art. 29, cele cuprinse în secțiunea a 3-a și secțiunea a 4-a ale cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, precum și dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție.

Ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, prin Legea nr. 521/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.123 din 29 noiembrie 2004, dispozițiile cuprinse în secțiunea a 3-a a cap. III din Legea nr. 78/2000 au fost completate prin adăugarea unui nou articol, 13², iar art. 17 lit. d) din secțiunea a 4-a a aceluiași capitol a fost modificat. Atât completarea, cât și modificarea relevante vizează infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, în două ipostaze: ca infracțiuni asimilate celor de corupție, respectiv ca infracțiuni în legătură directă cu infracțiunile de corupție. De asemenea, ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 a fost modificat succesiv prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.097 din 24 noiembrie 2004, și prin Legea nr. 601/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.227 din 20 decembrie 2004.

În jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea supusă controlului a fost modificată, Curtea se pronunță asupra prevederii legale în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Întrucât în cauză această cerință este îndeplinită, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 5 alin. (2) și (3), art. 22, art. 29, a celor cuprinse în secțiunea a 3-a și secțiunea a 4-a ale cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, precum și asupra dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5 alin. (2) și (3), art. 22 și art. 29 din Legea nr. 78/2000 au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (2) și (3): „(2) În înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție infracțiunile prevăzute la art. 10—13.

(3) Prevederile prezentei legi sunt aplicabile și infracțiunilor menționate la art. 17, care sunt în legătură directă cu infracțiunile de corupție sau cu cele asimilate acestora.“;

— Art. 22: „În cazul infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror.“;

— Art. 29: „(1) Pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate.

(2) La judecătoria, tribunale și curțile de apel, completele specializate sunt formate din 2 judecători.“

Dispozițiile cuprinse în secțiunea a 3-a *Infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție* și secțiunea a 4-a *Infracțiuni în legătură directă cu infracțiunile de corupție* din cap. III *Infracțiuni* al Legii nr. 78/2000 sunt criticate în integralitate.

Dispozițiile art. 10 lit. b) și c) din cadrul secțiunii a 3-a a cap. III al legii, criticate distinct în cadrul excepțiilor de neconstituționalitate invocate de inculpații Sorin Popescu și Ion Nicolae, au următorul cuprins:

— Art. 10: „Sunt pedepsite cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite: [...]

b) acordarea de credite sau de subvenții cu încălcarea legii sau a normelor de creditare, neurmărirea, conform legii sau normelor de creditare, a destinațiilor contractate ale creditelor sau subvențiilor ori neurmărirea creditelor restante;

c) utilizarea creditelor sau a subvențiilor în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate.“

Art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, care face, de asemenea, obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate de Ion Marin în dosarele menționate, reglementează competența materială și după calitatea persoanei a Parchetului Național Anticorupție.

În motivarea excepției sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5), care consacră supremația Constituției și a legilor în România, ca stat de drept, ale art. 15 alin. (1), referitoare la universalitatea drepturilor și libertăților fundamentale, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3), care consacră dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 23 alin. (1) și (12), care consacră inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei, respectiv principiul legalității pedepsei, și cele ale art. 124 alin. (1) și (2) privind îndeplinirea justiției.

De asemenea, în motivarea criticii de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000 se invocă și art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia „Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală“.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că excepția și motivele invocate în susținerea ei nu privesc, în realitate, constituționalitatea textelor criticate, ci modul de interpretare și de aplicare a acestora. Or, sub acest aspect, Curtea a statuat în repetate rânduri că nu este competentă să se pronunțe cu privire la aspecte de aplicare a legii, acestea urmând a fi soluționate de către instanța de judecată. Atât interpretarea conținutului unor norme juridice, ca fază indispensabilă procesului de aplicare a legii la situațiile de fapt deduse judecății, cât și, în speță, aprecierea legalității activității desfășurate de organele de urmărire penală sunt de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Curtea reține că a răspunde criticilor autorilor excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) și (3), art. 22, art. 29 și a celor cuprinse în secțiunea a 3-a și secțiunea a 4-a ale cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, excepție ridicată de Ion Marin în dosarele nr. 2.900/2003 și nr. 2.193/2004 ale Tribunalului Gorj — Secția penală, precum și de Sorin Popescu și Ion Nicolae în Dosarul nr. 2.900/2003 al Tribunalului Gorj — Secția penală, cât privește dispozițiile art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000, cuprinse în cap. III secțiunea a 3-a a acestei legi.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 martie 2005.

PREȘEDINTE,

CONSTANTIN DOLDUR

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 170

din 22 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Nicoleta Grigorescu — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

asemenea, partea interesată are posibilitatea de a exercita calea de atac a recursului împotriva hotărârii pronunțate în temeiul textului de procedură penală criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 noiembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.008/2004, **Tribunalul Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Anuța Stângaciu în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că de vreme ce în cauza dedusă judecătii, potrivit procedurii instituite de art. 278¹ din Codul de procedură penală, s-a menținut soluția de netrimitere în judecată pronunțată de procuror motivat de împrejurarea că fapta nu există și că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, nu s-a lămurit cauza sub toate aspectele și, deci, nu s-a înfăptuit justiția care ar fi îndreptățit-o pe autoare să aibă acces liber la ea.

Tribunalul Mureș opinează că textul legal criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autoarea excepției, deoarece art. 124 din Legea fundamentală reglementează statutul magistraților și nu are nici o legătură cu art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală. Prin posibilitatea atacării soluțiilor procurorului în

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anuța Stângaciu în Dosarul nr. 2.008/2004 al Tribunalului Mureș.

La apelul nominal se prezintă personal autoarea excepției și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autoarea excepției depune note scrise și susține că textele legale criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale referitoare la liberul acces la justiție și la înfăptuirea justiției. Pe cale de consecință, solicită Curții Constituționale admiterea excepției formulate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece nu se poate susține că textele legale criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate, de vreme ce prezenta excepție a fost ridicată într-o cauză aflată pe rolul instanței de judecată. De

fața instanțelor judecătorești se asigură tocmai liberul acces la justiție pentru toate persoanele îndreptățite și nu se poate susține că textul legal criticat contravine dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece pronunțarea unei soluții de respingere a plângerii formulate, cu consecința menținerii rezoluției ori ordonanței de netrimiteră în judecată date de procuror, nu îngrădește în nici un fel dreptul persoanei de a se adresa justiției. De altfel, această soluție poate fi, potrivit art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, atacată cu recurs.

Articolul 124 din Constituție nu are relevanță în cauză.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece respingerea de către instanța de judecată a plângerii introduse împotriva rezoluțiilor ori ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată nu aduce atingere sub nici un aspect accesului liber la justiție, cu atât mai mult cu cât hotărârea instanței de judecată poate fi atacată cu recurs.

De asemenea, dispozițiile legale criticate nu sunt de natură să aducă atingere principiului constituțional care consacră unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, rețin următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*Instanța pronunță una dintre următoarele soluții:*

a) respinge plângerea, prin sentință, menținând soluția din rezoluția sau ordonanța atacată;”.

Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală instituie, contrar celor susținute de autoarea excepției, accesul la justiție împotriva actelor procurorului prin care decide că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru începerea urmăririi penale sau pentru trimiterea în judecată a persoanei acuzate de comiterea unei infracțiuni.

Faptul că, după judecarea plângerii împotriva soluției procurorului, instanța pronunță, la rândul ei, o hotărâre prin care menține această soluție nu poate fi caracterizat ca o împiedicare a accesului la justiție, dat fiind că hotărârea aparține, în acest caz, înseși justiției, iar partea nemulțumită are deschise, tot în justiție, căile de atac prevăzute de lege.

În consecință, nu se poate reține că textul de lege atacat ar contraveni prevederilor art. 21 din Constituție.

De asemenea, nu se poate reține că textul de lege atacat ar contraveni dispozițiilor art. 124 din Legea fundamentală, prin care se consacră principiile înfăptuirii justiției, deoarece întreaga procedură de soluționare a plângerilor împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată se desfășoară în limitele acestor principii constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anuța Stângaciu în Dosarul nr. 2.008/2004 al Tribunalului Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Reglementării tehnice „Cod de proiectare. Bazele proiectării și acțiuni asupra construcțiilor. Acțiunea vântului“, indicativ NP-082-04

În conformitate cu art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 2 pct. 45 și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Procesul verbal de avizare nr. 25 din 16 iulie 2002 al Comitetului tehnic de specialitate CTS 4 — Risc seismic, acțiuni și siguranța construcțiilor,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea tehnică „Cod de proiectare. Bazele proiectării și acțiuni asupra construcțiilor. Acțiunea vântului“, indicativ NP-082-04, elaborată de Universitatea Tehnică de Construcții București, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin orice dispoziție contrară își încetează aplicabilitatea.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 15 februarie 2005.
Nr. 165.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial“, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului privind modalitățile de exercitare a atribuțiilor ce revin Ministerului Justiției, în calitatea sa de autoritate centrală, desemnată prin Legea nr. 100/1992 pentru aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii

În temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992, în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 83/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 11 februarie 2005,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Articol unic. — Se aprobă Regulamentul privind modalitățile de exercitare a atribuțiilor ce revin Ministerului Justiției, în calitatea sa de autoritate centrală, desemnată prin Legea nr. 100/1992 pentru aderarea

României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul justiției,
Monica Luisa Macovei

București, 5 aprilie 2005.
Nr. 509/C.

REGULAMENT

privind modalitățile de exercitare a atribuțiilor ce revin Ministerului Justiției, în calitatea sa de autoritate centrală, desemnată prin Legea nr. 100/1992 pentru aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii

Art. 1. — Atribuțiile ce revin Ministerului Justiției, în calitatea sa de autoritate centrală română pentru ducerea la îndeplinire a obligațiilor stabilite prin Convenția asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, denumită în continuare *Convenție*, sunt îndeplinite prin Direcția drept internațional, cooperare judiciară și afaceri juridice externe — Serviciul de cooperare judiciară internațională în materie civilă, comercială și de dreptul familiei și prin Direcția contencios.

Art. 2. — Atribuțiile autorității centrale române, atunci când este solicitată cu o cerere de înapoiere a unui copil la reședința sa obișnuită din străinătate, formulată în temeiul art. 3 din Convenție de către o persoană, instituție, organism interesat ori de către autoritatea centrală a unui stat-parte la Convenție, denumită în continuare *transmițător*, sunt în principal următoarele:

a) primește cererea prin Registratura unică și o înregistrează în Registrul special de evidență — răpiri ținut de Serviciul de cooperare judiciară internațională în materie civilă, comercială și de dreptul familiei;

b) confirmă primirea cererii de către transmițător;

c) verifică cererea sub aspectul îndeplinirii condițiilor prevăzute de Convenție;

d) solicită de la transmițător informații și/sau documente, în măsura în care le consideră necesare în completarea cererii;

e) informează instanța română cu privire la existența cererii de înapoiere a copilului, în vederea respectării prevederilor art. 16 din Convenție;

f) informează transmițătorul, dacă este cazul, cu privire la motivele care determină neacceptarea cererii sau transmiterea ei către alt stat-parte la Convenție, conform art. 4 din Legea nr. 369/2004;

g) colaborează cu organele de poliție, jandarmerie și cu orice alte autorități pentru a localiza copilul și persoana care a deplasat copilul din statul reședinței sale obișnuite, menționate în cererea de înapoiere; în cazul în care nu s-a reușit localizarea, cererea se restituie transmițătorului, făcându-se mențiune despre aceasta;

h) încearcă soluționarea pe cale amiabilă a conflictului ivit între părți, în vederea înapoierii de bunăvoie a copilului în statul reședinței sale obișnuite;

i) asigură reprezentarea legală a reclamantului din străinătate în fața instanțelor române, prin Direcția contencios;

j) atunci când ia cunoștință pe orice cale că minorul este în pericol, autoritatea centrală română sesizează autoritățile competente cu atribuții în domeniul protecției copilului pentru a lua, dacă este cazul, măsurile necesare de protecție a copilului prevăzute de legislația în vigoare;

k) îl informează pe transmițătorul cererii cu privire la hotărârea judecătorească pronunțată în cauză; în acest scop, autoritatea centrală română facilitează traducerea

hotărârii judecătorești de către un traducător autorizat și asigură transmiterea acesteia prin poșta rapidă; totodată autoritatea centrală română îl informează pe transmițătorul cererii cu privire la posibilitatea exercitării căii de atac împotriva hotărârii judecătorești pronunțate în cauză;

l) îndeplinește orice alte atribuții care decurg din aplicarea Convenției.

Art. 3. — Atribuțiile autorității centrale române, atunci când transmite unei autorități centrale din străinătate o cerere formulată de către o persoană, instituție sau un organism interesat din România, denumit în continuare *solicitant*, în vederea obținerii înapoierii unui copil deplasat sau reținut ilicit într-un stat-parte la Convenție, sunt în principal următoarele:

a) primește prin Registratura unică sesizarea solicitantului din România și o înregistrează în registrul prevăzut la art. 2 lit. a);

b) examinează sesizarea și actele doveditoare anexate la aceasta;

c) în cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 3 din Convenție, transmite solicitantului formularele-tip de cerere de înapoiere și procură, îndrumându-l în vederea completării lor;

d) după verificarea cererii de înapoiere a copilului, a procurii, a documentelor doveditoare redactate în limba română și traduse în limba franceză sau engleză, primite de la solicitant, autoritatea centrală română le transmite prin poșta rapidă autorității centrale a statului-parte la Convenție pe al cărui teritoriu se afirmă că a fost deplasat ilicit sau a fost reținut copilul; actele transmise sunt însoțite de certificatul de legislație emis de autoritatea centrală română prin care se atestă dispozițiile legale în vigoare în materia încredințării copilului;

e) în cazul în care după confirmarea primirii cererii autoritatea centrală solicitată cere informații suplimentare, autoritatea centrală română le furnizează în măsura în care le poate obține;

f) cere periodic autorității centrale solicitate informații în legătură cu evoluția cauzei;

g) în cazul în care autoritatea competentă străină ordonă înapoierea copilului în România, autoritatea centrală română cooperează cu autoritatea centrală solicitată pentru a facilita înapoierea în siguranță a copilului pe teritoriul României și, atunci când este cazul, a persoanei care îl însoțește;

h) confirmă autorității centrale solicitate înapoierea în bune condiții a copilului pe teritoriul României;

i) îndeplinește orice alte atribuții care decurg din aplicarea Convenției.

Art. 4. — Atribuțiile autorității centrale române, atunci când este sesizată cu o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 15 din Convenție sau ale art. 15 din Legea nr. 369/2004, în vederea obținerii unei hotărâri prin care să

se constată că deplasarea sau neînapoierea unui copil a fost ilicită în sensul art. 3 din Convenție, sunt următoarele:

a) primește de la reclamant cererea și înscrisurile doveditoare anexate la aceasta;

b) verifică cererea și înscrisurile anexate sub aspectul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 15 din Legea nr. 369/2004; în cazul în care se constată că acestea nu îndeplinesc condițiile legii, autoritatea centrală română le restituie reclamantului, punându-i în vedere să modifice cererea sau, dacă este cazul, să completeze actele anexate în susținerea acesteia;

c) depune cererea și înscrisurile în sprijinul cererii, cu adresă de înaintare la instanța română competentă;

d) comunică instanței române competente orice informații relevante în soluționarea cererii;

e) transmite autorității judiciare sau administrative solicitante, direct sau prin intermediul autorității centrale a statului solicitat, orice date sau informații privind stadiul procedurilor în curs în fața instanțelor române și comunică hotărârea judecătorească a instanței române însoțită de o traducere în limba statului solicitant ori în limbile franceză sau engleză; traducerea va fi efectuată prin grija autorității centrale române.

Art. 5. — Dispozițiile art. 1—4 se aplică în mod corespunzător atunci când autoritatea centrală română acționează ca autoritate solicitată sau solicitantă, în vederea acordării asistenței pentru organizarea sau protejarea exercitării dreptului de vizitare a unui copil, potrivit prevederilor Convenției.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 016026